

Sygn. akt **I 1 C 748/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2017 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) **z siedzibą w G.**

przeciwko **Z. U.**

o zapłatę

I oddala powództwo;

II zasądza od powoda (...) (...) z siedzibą w G. na rzecz pozwanego Z. U. kwotę 917,00 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

UZASADNIENIE

Powód E. (...) z siedzibą w G. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko Z. U. o zapłatę kwoty 1.525,96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 4 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym – (...) S.A. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której wierzyciel pierwotny wystawił faktury VAT: nr (...) na kwotę 85,43 zł, nr (...) na kwotę 13,85 zł, nr (...) na kwotę 13,85 zł i notę obciążeniową nr (...) na kwotę 1084,80 zł, za które pozwany nie zapłacił. Powód domagał się również zasądzenia skapitalizowanych na dzień wniesienia pozwu odsetek ustawowych za opóźnienie w kwocie 328,03 zł.

W dniu 17.01.2014 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności na rzecz powoda. O cesji pozwany został poinformowany pisemnym zawiadomieniem.

(pozew w – k. 2-4)

W dniu 14 marca 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin–Zachód w Lublinie, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 9016/17, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 4v)

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podał, że został przez telefon skłoniony do zawarcia umowy, choć modem i karta sim, które miał otrzymać w prezencie były mu w zasadzie niepotrzebne. Podpisał umowę przywiezioną przez kuriera bez czytania i odłożył dostarczony sprzęt nie używając go. Kiedy otrzymał niespodziewaną fakturę, próbował sprawę wyjaśnić i odstąpić od niechcianej umowy zwracając sprzęt w nienaruszonym opakowaniu. Pomimo obietnicy załatwienia sprawy, został zignorowany a faktury przysyłane były nadal. Pozwany wskazał także na swój zły stan zdrowia i walkę z poważną chorobą w okresie po zawarciu przedmiotowej umowy.

(sprzeciw – k. 5- 5v)

Postanowieniem z dnia 8 maja 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin–Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni – wobec stwierdzenia skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty w całości.

(postanowienie z dn. 8.05.2017 r. – k. 8)

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni pozwany – w uzupełnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym – podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzucił, że powód posługuje się dokumentem nie podpisanym przez pozwanego. Wskazał, że umowa zawarta została w dniu 26 kwietnia 2013 roku, a wymagalność roszczeń z poszczególnych faktur określona została kolejno na dzień 24 maja 2013 r., 24 czerwca 2013 r. i 24 lipca 2013 r., a w nocie obciążeniowej na dzień 8 października 2017 r. Pozew wniesiony został w dniu 3 stycznia 2017 r., a więc biorąc pod uwagę trzyletni termin przedawnienia, wszystkie roszczenia w dniu wniesienia pozwu były przedawnione. poinformowała powoda o rezygnacji z korzystania z jego usług telekomunikacyjnych i o nieprzedłużaniu umowy, która właśnie wygasła, po czym otrzymała od powoda pismo, iż w związku ze zbyt późnym zgłoszeniem rezygnacji zostanie ukarana kwotą 1.200,00 zł. Pozwana podniosła ponadto, że otrzymała od powoda telefonicznie informację, że nie świadczy on swoich usług w nowym miejscu zamieszkania pozwanej, tj. w G. na ul. (...), co nie pozwalało pozwanej korzystać z usług powoda i kontynuować umowy.

(uzupełnienie sprzeciwu – k. 99-103)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 kwietnia 2013 r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (operatorem – dostawcą usług) a Z. U. (abonentem) doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na warunkach promocyjnych, na okres 24 miesięcy.

okoliczność niesporna, a nadto umowa – k. 28-37

31 grudnia 2013 r. (...) S.A. połączyła się z (...) spółką z o.o. poprzez przeniesienie całego majątku ww. spółek na (...) S.A., która jednocześnie zmieniła nazwę na (...) S.A.

W dniu 17 stycznia 2014 r. pomiędzy spółką pod firmą (...) S.A. z siedzibą w W. (zbywcą) a E. (...) z siedzibą w G. (nabywcą) zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności. W załączniku nr 3 do Porozumienia a dnia 17 stycznia 2014 r. wskazano, iż przedmiotem cesji jest m. in. wierzytelność przysługująca zbywcy w stosunku do Z. U. w kwocie 1.224,33 zł.

okoliczność niesporna, a nadto umowa przelewu wierzytelności, porozumienie i załącznik – k. 42-75

W dniu 5 listopada 2015 r. E. (...) z siedzibą w G. sporządził kierowane do Z. U. wezwanie do zapłaty kwoty 1.452,88 zł.

wezwanie do zapłaty – k. 38

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, które nie budziły wątpliwości Sądu co do swojej autentyczności i prawdziwości, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozwany sformułował zarzut posługiwania się przez powoda dokumentem nie podpisanym przez pozwanego nie wskazując jednoznacznie, o który dokument chodzi, jednakże z treści pisma pozwanego można wywieść, że miał na myśli umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Do akt jednakże złożona została umowa podpisana przez Z. U., ponadto w tym samym piśmie zawierającym powyższy zarzut, pozwany stwierdza, że umowa zawarta została w dniu 26 kwietnia 2013 r., w sprzeciwie zaś wniesionym uprzednio pozwany

szczegółowo opisuje okoliczności zawarcia i podpisania przedmiotowej umowy. Mając na uwadze powyższe oraz brak wniosku pozwanego (reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika) o badanie podpisu na dokumencie stwierdzić należało, że zarzut pozwanego pozostał nieuzasadniony.

Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda łączyła zawarta w dniu 26 kwietnia 2013 r. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Niesporne był także to, że w dniu 17 stycznia 2014 r. pomiędzy (...) S.A. a powodem doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, w tym m. in. wierzytelność w stosunku do pozwanego Z. U. z tytułu ww. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Kwestią sporną było czy żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia, a więc czy roszczenie może być skutecznie dochodzone, czy też uległo przedawnieniu.

Wobec powyższego Sąd w pierwszej kolejności zajął się zarzutem przedawnienia roszczenia, jako zarzutem najdalej idącym, i uznał zarzut ten za całkowicie zasadny.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zawarta przez poprzednika prawnego powoda z pozwanym umowa z dnia 26 kwietnia 2013 r. o świadczenie usług telekomunikacyjnych podlega regulacji zawartej w ustawie z dnia z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.). Do przedawnienia roszczeń wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), stosuje się art. 118 k.c. (tak też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., III CZP 20/09, OSNC 2010/1/12, Biul.SN 2009/5/7).

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat 10, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – 3 lata. Zgodnie natomiast z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Operator był przedsiębiorcą i umowa, z której wywodzone jest roszczenie zawarta została przez poprzednika powoda w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

W niniejszej sprawie Sąd w oparciu o złożone dokumenty w postaci faktur i noty obciążeniowej przyjął, iż wymagalność jego roszczeń przypadała kolejno: na dzień 24 maja 2013 r. (faktura nr (...)), na dzień 24 czerwca 2013 r. (faktura nr (...)), na dzień 24 lipca 2013 r. (faktura nr (...)) i na dzień 8 października 2013 r. (nota obciążeniowa nr (...)), pozew w niniejszej sprawie został zaś wniesiony w dniu 3 stycznia 2017 r., tj. po upływie biegu trzyletniego okresu przedawnienia, w odniesieniu do każdej z faktur i noty, czyli po dniu odpowiednio 24 maja 2016 r., 24 czerwca 2016 r., 24 lipca 2016 r. i 8 października 2016 r.

W tym stanie rzeczy uznać należy, iż roszczenie powoda, zarówno co do należności głównej jak i odsetek, uległo przedawnieniu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego jak i poglądami doktryny, roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż powództwo w całości podlega oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w pkt I wyroku na podstawie art. 118 k.c. w zw. z art. 117 § 2 k.c. oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku, na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., § 6 pkt 1 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804), zasądzając od powoda, jako strony przegrywającej proces, na rzecz pozwanego kwotę

917,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.